

Quần Áo Cũ

Contents

Quần Áo Cũ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	2

Quần Áo Cũ

Giới thiệu

Biên tập: CandyPhụ nữ có thể không có thùng dụng cụ, không có bồn cầu tự hoại, thậm chí không có bàn trang điểm, n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-ao-cu>

1. Chương 1

Chồng luôn chê vợ có quá nhiều quần áo. Nhưng đúng là thế thật, chẳng biết từ lúc nào, vợ tích góp từng chút một tạo thành cái tủ chật cứng quần áo. Ấy thế mà lúc phải dự tiệc hoặc đi du lịch, quần áo giấy dép túi xách trong tủ đều chẳng phù hợp, toàn muốn mua đồ mới. Chồng bắt đầu đi hỏi một câu: “Bộ xxx mua lần trước không phải vẫn mặc được sao?”

Vợ không nhẽo nói: “Bộ đó làm sao mà mặc được nữa? Hết mốt rồi...” Sau đó cầm ví chạy ra ngoài, lại mua về một giũơng quần áo sặc sỡ.

Thi thoảng, chồng sẽ nói một câu: “Cái tủ của em chẳng nhét nổi quần áo nữa, sắp xếp một chút, nên vứt thì vứt, nên cho thì cho đi.” Vợ ậm ừ đồng ý, sắp xếp cả nửa ngày, chỉ có thể nhón ra vài bộ không mặc nữa, cái tủ vẫn đầy quần áo cũ, không bỏ không rời.

Các ông chồng không thể lý giải suy nghĩ của vợ mình. Đã có đủ quần áo sao còn muốn mua thêm? Nếu không thể mặc vì sao còn không bỏ?

Làm thế nào mà bỏ được chứ, chồng sao mà hiểu được.

Ở ngăn dưới cùng của tủ có một túi vải trắng, mở ra, bên trong có một bộ đồng phục thể dục giặt đến bạc phếch, cỡ rất lớn, không phải kích thước của vợ. Chồng đã quên rồi. Đây là bộ quần áo mà chồng mặc khi tham dự đại hội thể thao hồi đại học. Khi đó vợ thầm thích chồng đã lâu, nhưng tình cảm này chỉ chôn giấu dưới đáy lòng, bồi đắp ngày qua ngày. Sau đại hội thể dục thể thao, chồng nổi bật nhất trở thành hoàng tử trong mắt mọi người, vợ vừa mừng cho chồng, vừa tiếc nuối trong lòng. Khoanh tay đứng ở sau đám đông, lòng dạ không nén nổi bi thương. Chồng phát hiện, cho rằng vợ bị lạnh, thoải mái đưa áo của mình cho vợ. Vợ cầm cái áo thể thao đầy mùi mồ hôi một mình đi về nhà... Sau đó, vợ trả cho chồng một cái áo thể thao mới tinh, nói rằng cái kia giặt xong, lúc phơi bị người ta lấy mất rồi. Chồng bảo, không cần đền, không cần

đền. Nhưng anh nào biết, vợ giữ lại chiếc áo kia của mình, giặt sạch sẽ, coi như áo ngủ mặc ở nhà. Đường như bọc một bí mật ở trên người, đường như thông qua chiếc áo này, lưu giữ một phần của chồng... chỉ ít là mùi vị.

2. Chương 2

Bên dưới áo thể thao là một chiếc váy màu vàng hoa cúc, lại còn thêu viền hình lá sen màu nâu nữa. Vợ mở cái váy này, ngắm nghía, nở nụ cười, kiểu dáng thật khó coi, màu sắc thật chói lói, thẩm mỹ thật ấu trĩ quá đỗi... Nhưng mà, nhưng mà đây chẳng phải bộ váy năm đó mình mất đến ba ngày, chạy quanh cả thành phố mới kỹ càng lựa chọn được sao. Chẳng là, chồng mời vợ đi tham dự hôn lễ của chị họ, giới thiệu vợ cho người nhà của mình. Vợ căng thẳng cả tháng trời lo lắng quần áo giày dép, cuối cùng trăm chọn ngàn lựa mới được bộ váy này, xấu hổ ra mất. Đến nay, bộ váy này cũng chỉ mặc một lần, bên trên còn lưu lại một dấu tay đầy mỡ, à phải rồi, vết này là do đứa cháu ngoại của dì ba để lại. Tên nhóc đó năm nay cũng phải lên cấp ba rồi nhỉ, không biết đã thích bạn gái nào chưa?

Bên dưới nữa là một cái áo bò, mặt áo chắp vá vài miếng da, bên dưới bó thắt lưng, trước đây từng là kiểu dáng rất thịnh hành, nay đã lỗi thời. Vợ thấy cái áo này bèn bật cười. Đây là cái bọn họ mua khi lần đầu đi du lịch, chồng thích nhìn vợ mặc áo bò, bảo vợ trông mạnh mẽ trẻ trung. Khi chụp ảnh, chồng khê đưa tay vòng qua hông của vợ, sau đó canh đúng lúc ấn nút chụp hình liền bóp mạnh vào hông vợ, vợ nhảy dựng lên, chồng cười ha hả, tất cả đều bị máy chụp hình lưu giữ chuẩn xác. Ngoại trừ đường sự và ảnh chụp, thứ nhớ rõ câu chuyện cũ, chỉ còn chiếc áo này.

Lại mở ra một cái túi in hình hoa lan, bên trong chỉ độc một bộ váy dạ màu đỏ tươi. Đây, chồng có nhớ không? Cái gì? Anh không nhớ thật à? Anh là đồ đầu heo, anh là con heo chìm trong hạnh phúc! Đây là bộ quần áo em mặc hôm kết hôn đó. Hừ, không tha cho anh, đêm nay lăn ra sô pha mà ngủ. Chồng không nhớ rõ, nhưng vợ vẫn nhớ như in. Hôm đó là ngày vợ căng thẳng nhất, mệt mỏi nhất, khó quên nhất, nhưng cũng là ngày hạnh phúc nhất. Hôm đó khách khứa bè bạn đông đủ, tiếng động huyền não không ngớt, chính là ngày đó, vợ trải qua thời khắc xán lạn nhất trong đời, vợ và chồng, bỏ qua trăm ngàn năm nhưng nhớ, giữa vô số người, hai tay siết chặt, gắn bó bên nhau.

Bộ đồ trong túi là một chiếc váy không tay kiểu dáng thời Đường, khoét lưng, trên mặt vải thêu một bông sen tĩnh đế[1]màu hồng phấn. Hôm đó ăn cơm tối xong, vợ đi tắm, sau đó thay bộ váy này. Chồng không để ý, mắt của anh đã dán vào tivi rồi, đội Thân Hoa mới là quan trọng nhất. Trận đấu khó khăn đã hết, lại chạy vào phòng tắm, chẳng thèm liếc mắt nhìn vợ lấy một cái. Vợ không nóng cũng không giận, tranh thủ lúc chồng tắm rót cho mình một cốc trà hoa cúc, tư thế duyên dáng ngồi trên ghế lật một quyển tạp chí. Chồng để tóc ướt rượt đi ra, mở tủ lạnh tìm bia, bất chợt ngẩng đầu nhìn thấy vợ, rất giảo hoạt, tựa như con hồ ly nhỏ, tràn trề tự tin đứng lên, chậm chậm quay người, phơi bày hết phong tình vô hạn phía sau. Vợ có nhìn cả đời cũng không chán bộ dạng cầm rút xuống chân của chồng lúc đó. Chiếc váy này cuối cùng cũng cất đi, lý do là chồng nói, em ở nhà mặc bộ váy này anh chịu không nổi, nếu em dám mặc bộ váy này ra ngoài, anh càng chịu không nổi

3. Chương 3

Bên dưới chiếc váy đỏ là một bộ váy bầu may bằng tơ tằm, màu lam nhạt, thắt lưng rộng. Vợ mua bộ này về xong, buổi tối thay cho chồng nhìn. Chồng nói, có phải cái váy này rộng quá không, trông như đồ cho phụ nữ có thai ấy. Vợ không đáp, trao cho anh một nụ cười vô cùng hạnh phúc, thiêng liêng. Trong nháy mắt, chồng bỗng nhiên hiểu ra, anh ôm vợ xoay mấy vòng, cho tới khi hai người chóng mặt nằm lên giường, chồng bỗng nhiên khóc trong lòng vợ, giống như một đứa trẻ. Bộ váy này bị dính bẩn lần đầu không phải

vì sữa, cũng không phải vì nước dãi trẻ nhỏ, mà là nước mắt hạnh phúc hồi hộp của một người đàn ông lần đầu làm cha.

Còn nữa, còn nữa, còn nữa... Vợ mở từng bộ quần áo ra, nhìn lại nhìn, cười lại cười, than lại than. Chồng ở trong bếp nói, em nhanh lên được không, cơm xong rồi, em dọn xong chưa đó? Vợ nói, dọn xong rồi, dọn xong rồi. Xếp từng bộ quần áo cũ vào trong túi, sau đó trở ra rửa tay ăn cơm. Chồng cầu nhàu, em lưu trữ lắm quần áo thế, sau này muốn mở bảo tàng à! Vợ cười, không nói cho anh biết. Thật ra, không phải vợ muốn mở bảo tàng, chỉ là cô muốn khi mình già đi, con cháu đã rời xa hết, cầm tay chồng, đưa ra từng bộ quần áo cũ, chầm chậm kể cho anh nghe những chuyện đã từng trải qua cùng anh, những chuyện anh đã quên.

Phụ nữ không dùng máy ảnh và đầu óc để ghi nhớ, họ chỉ dùng quần áo để ghi lại chuyện xưa và tâm tình, quần áo không chỉ là một bộ đồ cũ, chúng đồng thời cũng là nhật ký, tựa như chuyện cũ hiển hiện trước mắt. Cầu vòng bảy sắc rực rỡ, trải qua vô số mừng vui đau xót, phụ nữ lưu lại đồ cũ, tựa như lưu lại năm tháng thanh xuân đã qua. Vậy nên, phụ nữ có thể không có thùng dụng cụ, không có bồn cầu tự hoại, thậm chí không có bàn trang điểm, nhưng nhất định phải cho cô ấy một tủ quần áo, để cô ấy cất giữ ký ức, cất giữ thanh xuân. Đàn ông nói, y bất như tân, nhân bất như cố.[2] Thật ra với phụ nữ, y bất như cố, nhân cũng bất như cố.

– Hết –

[1] Sen tịnh đế: Hai đóa sen mọc cùng một gốc, thể hiện tình vợ chồng mặn nồng.

[2] Y bất như tân, nhân bất như cố: Áo không gì bằng áo mới, người không gì bằng bạn cũ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-ao-cu>